

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2014. március 19. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A kábítószerrel visszaélés büntette és más bűncselekmények miatt az **I. rendű vádlott és társai** ellen indított büntetőügyben a **Kecskeméti Törvényszék** 2013. október 4. napján kihirdetett **3.B.338/2011/284.** számú ítéletének fellebbezések folytán felülbírált részét megváltoztatja az alábbiak szerint:

Az I. rendű vádlott cselekményeit

kábítószer kereskedelem büntettének (Btk. 176. § (1) bekezdés 2. fordulat, (3) bekezdés) és

kábítószer birtoklása büntettének (Btk. 178. § (1) bekezdés 3. fordulat, (2) bekezdés b) pont)

a II. rendű vádlott cselekményét

kábítószer birtoklása büntettének (Btk. 178. § (1) bekezdés 3. fordulat, (2) bekezdés b) pont)

a III. rendű vádlott cselekményét

felbújtóként elkövetett kábítószer birtoklása büntettének (Btk. 178. § (1) bekezdés 3. fordulat, (2) bekezdés b) pont

m i n ő s í t i .

Az I. rendű vádlottat 10 (tíz) év, a II. rendű vádlottat 6 (hat) év, a III. rendű vádlottat 8 (nyolc) év **szabadságvesztésre ítéltnek tekinti, melyet mindhárom vádlott vonatkozásában fegyházban rendel végrehajtani.**

Az I. és a II. rendű vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének, a III.

rendű vádlott a büntetés háromnegyed részének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra.

A II. rendű vádlottal szemben a Fővárosi Bíróság 16.B.357/2004/43. számú ítéletével kiszabott 2 (kettő) év börtön végrehajtását tekinti elrendeltnek.

Az I. rendű vádlott által a 2010. november 11. napjától 2014. március 19. napjáig, a III. rendű vádlott által a 2011. július 22. napjától 2014. március 19. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt számítja be a kiszabott szabadságvesztésbe.

Az I. rendű vádlottnak kiadni rendelt 2.260.000,- (kettőmillió-kettőszázhatvanezer) forintból **1.795.000,- (egymillió-hétszázkilencvenötezer) forintot** rendel visszatartani a vagyonelkobzás és a bűnügyi költség biztosítására.

Az I. rendű vádlottnak kiadni rendelt 2.000,- (kétezer) szerb dinár helyesen 1/ 1.000,- (ezer) RSD és 5/200,- (összesen: ezer) YUD.

A II. rendű vádlottnak kiadni rendelt bűnjelek közül a Bny.168/2011.

- 1. alatti Sony Ericsson T200 típusú,
 - 4. alatti Samsung SGH-E730 típusú,
 - 5. alatti Nokia 6170 típusú,
 - 14. alatti Nokia 8600D típusú **mobiltelefonokat,**
 - 15. alatti TOMTOM **navigációs készüléket,**
 - 18. alatti Nokia E65 típusú,
 - 20. alatti Nokia N95 típusú,
 - 27. alatti Nokia 6500 típusú,
 - 28. alatti Sony Ericsson Xperia E-10i típusú **mobiltelefonokat,**
 - 29. alatti Dell Inspiron **mini netbookot,**
 - 30. alatti Samsung GT-S7070 típusú **mobiltelefont**
- a bűnügyi költség biztosítása végett **visszatartani rendeli.**

Az elsőfokú eljárásban felmerült összesen **3.403.584,-** (hárommillió-négyszázháromezer-ötszáznyolcvannégy) **forint bűnügyi költségből** helyesen az **I. rendű vádlottat 750.366,-** (hétszázötvenezer-háromszázhatvanhat), a **II. rendű vádlottat 1.745.213,-** (egymillió-hétszáznegyvenötezer-kettőszáztizenhárom) **forint,** az **I., II., III. rendű vádlottakat egyetemlegesen 564.425,-** (ötszázhatvannégyezer-négyszázhuszonöt) **forint** bűnügyi költség megfizetésére kötelezi, míg **175.955,-** (százhetvenötezer-kilencszázötvenöt) **forint bűnügyi költséget az állam visel.**

Bf.I.617/2013/20.

Egyebekben az első fokú ítéletnek a fellebbezések folytán felülbírált részét
h e l y b e n h a g y j a .

A II. rendű vádlott által a 2014. február 22. napjától 2014. március 19. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt is beszámítja a kiszabott szabadságvesztésbe.

Megállapítja, hogy a III. rendű vádlott anyja vezetéknévének írásmódja (vezetéknév).

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság az I. rendű vádlottat 2 rb. kábítószerrel visszaélés büntette (1978. évi IV. törvény 282/A. § (1) bekezdés 2. fordulat, (3) bekezdés; 1978. évi IV. törvény 282. § (1) bekezdés 3. fordulat, (2) bekezdés b) pont) miatt halmazati büntetésül 10 év fegyházra és 10 év közügyektől eltiltásra,

A II. rendű vádlottat kábítószerrel visszaélés büntette miatt (1978. évi IV. törvény 282. § (1) bekezdés 3. fordulat, (2) bekezdés b) pont) 6 év fegyházra és 6 év közügyektől eltiltásra,

A III. rendű vádlottat felbújtóként elkövetett kábítószerrel visszaélés büntette miatt (1978. évi IV. törvény 282. § (1) bekezdés 3. fordulat, (2) bekezdés b) pont), mint különös visszaesőt 8 év fegyházra és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte. Az I. rendű vádlottal szemben 390.000,- forintba vagyonegyszerűsítést rendelt el. A II. rendű vádlott esetében végrehajtani rendelte a Fővárosi Bíróság B.357/2004/43. számú ítéletével kiszabott 2 év börtönt.

Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításáról, a bűnjelekről, valamint a bűnügyi költségről.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen ellenérdekű fellebbezések bejelentésére került sor:

Fellebbezett az ügyész mindhárom vádlott terhére a fegyház és a közügyektől eltiltás tartamának súlyosítása érdekében,

az I. rendű vádlott és védője részben felmentés, részben enyhítés érdekében, valamint a bizonyítási indítvány elutasítása miatt.

a II. rendű vádlott védője enyhítés,

a III. rendű vádlott és védője felmentés érdekében.

A fellebbviteli főügyészség az ügyészi fellebbezést azzal a módosítással tartotta fenn, hogy II., III. rendű vádlottakkal szemben kiszabott közügyektől eltiltás súlyosítását indítványozta.

A bűnösségi körülmények helyesbítése mellett indítványozta továbbá, hogy a feltételes szabadságra vonatkozó kedvezőbb rendelkezésre figyelemmel, az ítélőtábla a Btk. 2. §-a alapján az elbíráláskori törvényt alkalmazza, a vádlottak cselekményeit ennek megfelelően a 2012. évi C. törvény szerint minősítse, mindhárom vádlottal szemben hosszabb tartamú szabadságvesztést szabjon ki, melyet fegyházban rendeljen végrehajtani, II., III. rendű vádlottal szemben hosszabb tartamú közügyektől eltiltást alkalmazzon, állapítsa meg, hogy a vádlottak legkorábban a büntetés kétharmad részének kiállása után bocsáthatók feltételes szabadságra, egyebekben pedig az első fokú ítéletet hagyja helyben.

Az I. rendű vádlott védője fellebbezését írásban részletesen indokolta, elsődlegesen az első fokú ítélet megalapozatlanság miatti hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását, másodlagosan bizonyítás elrendelését és tárgyalás tartását indítványozta, melynek eredményeként az I. rendű vádlottnak a tényállás 1./ pontja alól bizonyítékok hiánya okából történő felmentését, továbbá az I. rendű vádlott kábítószer-függőségének megállapítását, és erre figyelemmel a kiszabott büntetés enyhítését indítványozta.

Az ítélőtábla a fellebbezéseket minden irányban alaptalannak ítélte, míg az ügyésznek az elbíráláskori törvény alkalmazására vonatkozó indítványát osztotta.

* * *

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a szükséges és lehetséges körben lefolytatta, eljárása során a perrendi szabályokat betartotta.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelésével döntően megalapozott tényállást állapított meg, azt a másodfokú bíróság az iratok egybehangzó adatai, valamint a vádlottak fellebbezési nyilvános ülésen tett nyilatkozata alapján, figyelemmel a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjára, az alábbiak szerint kiegészítette, illetőleg helyesbítette:

Bf.I.617/2013/20.

Az I. rendű vádlott időközben elvált. Vállalkozása székhelyéül szolgáló ingatlan a saját tulajdona, kb. 3.000.000,- forint értékben.

A II. rendű vádlott előzetes letartóztatását megelőzően havi 80.000-100.000,- forint gyermektartásdíjat fizetett.

Mellőzi az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásból, hogy azt a szakértői vélemény alapján állapította meg, erre az indokolásban kell utalni (8. oldal 3. bekezdés I. rendű vádlott elmeállapota).

A tényállás 1./ pontját (9. oldal utolsó bekezdés) akként helyesbíti, hogy a II. rendű vádlott az I. rendű vádlottól két nejlonzacskóban összesen 224,98 gramm kábítószer tartalmú anyagot és 216,47 gramm My Protein L GLUTAMINE feliratú protein tartalmú anyagot vett át. Ennek fejében a II. rendű vádlott 390.000,- forintot adott át az I. rendű vádlottnak.

Az I. rendű vádlottól összesen 441,45 gramm kábítószer tartalmú anyagot vett át a II. rendű vádlott. (Ez a II. rendű vádlott által a gépkocsiban saját használatra tartott 0,25 gramm fehér színű anyaggal összesen 441,7 gramm.)

A II. rendű vádlott által az I. rendű vádlottól megszerzett, valamint gépkocsijából lefoglalt összesen 225,23 gramm anyag $69,75 \pm 4,30$ gramm amfetamin bázist tartalmazott, mely a jelentős mennyiség alsó határának 697,5 %-a, azaz közel hétszerese.

Az I. rendű vádlott által II. rendű vádlottnak átadott összesen 224,98 gramm anyag $69,701 \pm 4,298$ gramm amfetamin bázist tartalmazott, mely a jelentős mennyiség alsó határának 697,01 %-a, azaz közel hétszerese.

A tényállás 2./ pontját kiegészíti azzal, hogy az I. rendű vádlott lakásán összesen 489,81 gramm fehér színű por került lefoglalásra, ez a mennyiségű fehér por $166,00 \pm 3,24$ gramm amfetamin bázist tartalmazott, mely a jelentős mennyiség alsó határának 1660 %-a, azaz a tizenhatszorosát meghaladja, közel tizenhétszerese.

A nyomozóhatóság az I. rendű vádlott lakásán 2.260.000,- forintot, 660,- eurot, egy darab 1.000,- szerb dinárt és öt darab 200,- jugoszláv dinár bankjegyet foglalt le.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az első fokú ítélet 13. oldal alulról 3. bekezdésének 2. mondata elírást tartalmaz: a **III.** rendű vádlott volt, aki az (utónév) nevű személlyel kábítószerrel rendelt, míg a 19. oldal 3. bekezdésének utolsó mondatában helyesen a **II.** rendű vádlott volt, aki **[1. sz. település megnevezése]-re** ment.

Egyebekben az első fokú ítélet tényállása hiánytalan és megalapozott, azt a másodfokú bíróság a fenti kiegészítésekkel és helyesbítésekkel határozatának alapjául

elfogadta.

Az ítélet tábla nem osztotta az I. rendű vádlott védőjének az ítélet megalapozatlanságára vonatkozó álláspontját, és az alábbiakra figyelemmel a bizonyítási indítványokat, mint szükségtelent, elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában részletesen számot adott arról, hogy a II. rendű vádlott vallomását miért találta aggálytalannak, illetőleg a II. rendű vádlottat szavahihetőnek, mely indokok alapján a vallomásra tényállását alapította.

A II. rendű vádlott az elfogását követő kihallgatása során és azt követően amikor beismerő vallomást tett, következetesen azt adta elő, hogy a III. rendű vádlott megbízásából ment **[1. sz. település megnevezése]**-re az I. rendű vádlotthoz és vette át tőle azt a kábítószer mennyiséget, melyet a gépkocsijában a vele szemben intézkedő rendőrök lefoglaltak. Vallomásából az is megállapítható, hogy az ismeretlen vezetéknevű (utónév) nem adott megbízást a kábítószer beszerzésére a II. rendű vádlottnak, csak annyit mondott neki, hogy hozzon amennyit tud.

Arra az I. és III. rendű vádlott sem tudott semmilyen okot megjelölni, hogy a II. rendű vádlott valótlanul miért tenne rájuk terhelő vallomást. Az I. rendű vádlott védője kifogásolta, hogy a II. rendű vádlott nem nyilatkozott annak a kábítószernek az eredetére, amit állítása szerint nem az I. rendű vádlottól szerzett meg. A másodfokú bíróság álláspontja szerint éppen a II. rendű vádlott szavahihetőségét támasztja alá, hiszen ha ezen anyagra nem nevezi meg a forrását, semmi nem indokolja, hogy az I. rendű és a III. rendű vádlottra valótlanul tegyen terhelő vallomást.

I. rendű vádlott védőjének azon hivatkozása - utalva az első fokú ítélet 19. oldal utolsó előtti bekezdésében írtakra - mely szerint az I. rendű vádlottól lefoglalt mérlegekkel összefüggésben az eljárás során nem merült fel adat arra, hogy az azokon található kábítószer gyanús anyagok hatóanyag tartalma megegyezett volna a II. rendű vádlottól lefoglalt kábítószer tartalmú anyag hatóanyag tartalmával. Ezért nem bizonyított, hogy azt az I. rendű vádlott adta át a II. rendű vádlottnak. Ezen érvelés azért nem foghat helyt, mert nem csak a II. rendű vádlottól lefoglalt kábítószer tartalmú anyag hatóanyag tartalma, hanem az I.

Bf.I.617/2013/20.

rendű vádlottól a házkutatás során lefoglalt kábítószer tartalmú anyagok hatóanyag tartalma sem volt azonos. Így az I. rendű vádlott védőjének hivatkozása nem adhat alapot az általa felvetett következtetések levonására.

Ugyanakkor az ítélet tábla mellőzte azt az ítéleti megállapítást, hogy „az I. rendű

vádlott esetében a lakásán lefoglalt három darab, kábítószerrel szennyezett mérleg a kábítószer átadásának tényét is igazolja (előzetesen kimérte a mennyiséget)", mert annak nincs tényállásbeli alapja.

A II. rendű vádlott kihallgatáskori állapotával az elsőfokú bíróság is foglalkozott. A II. rendű vádlott az elfogása után tett első vallomását a későbbiek során is fenntartotta. Az igazoltató rendőrök, illetőleg az őt kihallgatók sem észleltek a II. rendű vádlott vonatkozásában semmi vallomástételi akadályt megalapozó körülményt. Mindezen túl a II. rendű vádlott maga nyilatkozott a kihallgatása során arról, hogy előző nap fogyasztott kábítószer, de annak hatását nem érzi.

A III. rendű vádlott védője vitatta, hogy a 390.000,- forint a II. rendű vádlott által hivatkozott 400 gramm kábítószer ellenértéke lett volna. E körben a speed piaci árára és a ténylegesen átadott készpénz összegére hivatkozott, ezzel kívánva alátámasztani, hogy az összeg egy kölcsön törlesztőrészlete volt. A III. rendű vádlott védőjének és ezzel összefüggésben a III. rendű vádlottnak azon hivatkozása, hogy a II. rendű vádlottnak átadott 390.000,- forint egy kölcsön törlesztőrészlete volt, azért is életszerűtlen az ítéletábra álláspontja szerint, mert a II. rendű vádlott vallomása szerint az I. és III. rendű vádlottak jóval régebb óta ismerik egymást, őt is a III. rendű vádlott mutatta be az I. rendű vádlottnak. Az I. rendű vádlott pedig arról tett vallomást, hogy amikor a III. rendű vádlott a korábbi büntetéséből szabadult, anyagilag nyújtott neki segítséget. Ebből következően nyilván nem volt oka szégyenkezni a III. rendű vádlottnak az esetleges késedelem miatt és a pénzt közvetlenül átadhatta volna az I. rendű vádlottnak. A fentiekben túl az I. rendű vádlott -vallomása szerint - 2010. november 10-én délelőtt **[2. sz. település megnevezése]**-n volt. Így ha valóban adósságot kívánt volna a III. rendű vádlott törleszteni, azt ekkor személyesen is megtehetette volna, ahhoz nem kellett volna a II. rendű vádlottnak **[2. sz. település megnevezése]**-ről **[1. sz. település megnevezése]**-re utaznia.

Az I. rendű vádlott védője fellebbezése indokolásához [magánnyomozó megnevezése] magánnyomozó jelentését és dvd-lemezt csatolt a tényállás 1./ pontjában írt cselekmény helyszínével kapcsolatosan, így vitatva az 1. sz. tanú vallomásának valódiságát.

Ezzel összefüggésben utal arra a másodfokú bíróság, hogy nem hagyható figyelmen kívül, hogy a tanú munkája során, mint a BRFK Kábítószer-bűnözés Elleni Szolgálatának tagja, többször látott el ilyen feladatot, illetőleg, hogy a **[2. sz. település megnevezése]**-ről a II. rendű vádlottat már azért követték, mert a cselekménnyel kapcsolatosan információt kaptak. Így tehát a tanú tudta, hogy mit kell figyelnie, a két személy mozgásából tudott következtetni arra, hogy közöttük mi zajlott le, amit egyébként a II. rendű vádlott vallomása és a lefoglalás is alátámasztott. Így a II. rendű vádlott terhelő vallomását a rendőr tanúk vallomása megerősítette, így

az elsőfokú bíróság azt helyesen fogadta el kétséget kizáró bizonyítékként. Egyebekben pedig perrendszerű az, hogy a bíróság egy vallomásnak csak bizonyos részeit fogadja el, - melyet egyéb bizonyítékok is alátámasztanak - míg bizonyos részeit elvesse, s ez vonatkozik a II. rendű vádlott vallomásaira is. Mindezekre figyelemmel az I. rendű vádlott védőjének ezen hivatkozásai és a III. rendű vádlott és védőjének felmentésre irányuló fellebbezése az elsőfokú bíróság bizonyíték mérlegelő tevékenységét támadja, mely megalapozott tényállás esetén a másodfokú eljárásban nem vezethet eredményre.

Nem osztotta a másodfokú bíróság az I. rendű vádlott védőjének a szakértői véleményekkel kapcsolatos álláspontját sem.

Az I. rendű vádlott kábítószer-függőségét illetően az elsőfokú bíróság rendelkezésére álló szakértői vélemények között ellentét nem merült fel. Az I. rendű vádlott védője által szükségesnek ítélt további bizonyításnak ugyanis csak ezen esetben lehetne helye.

A jelen eljárásban két szakértőpáros egybehangzóan azt állapította meg az általuk lefolytatott szakértői vizsgálat során, hogy az I. rendű vádlott nem kábítószerfüggő. A védelem által becsatolt magánszakvélemény nem minősül az ügyben szakvéleménynek. A bíróság ezt a magánszakvéleményt készítő (1. sz. szakértő neve)-t és (2. sz. szakértő neve)-t szakértőként nem vonta be az eljárásba, véleményüket okiratként értékelte. Az elsőfokú bíróság megalapozottan vetette el a két egybehangzó szakvélemény mellett ezen okirati bizonyítékot.

Csupán megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy ezen szakértői párosnak a II. rendű vádlott vonatkozásában adott szakvéleménye is elvetésre került.

Mindezekre figyelemmel sem bizonyítás felvételének nincs helye, sem az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésére nincs indok, így az ítéletábra a bizonyítási indítványokat elutasította.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlottak bűnösségére és cselekményeiket az 1978. évi IV. törvénynek megfelelően minősítette. Bf.I.617/2013/20.

A minősítést illetően megjegyzi az ítéletábra, hogy az elsőfokú bíróság feleslegesen jelölte meg I. és II. rendű vádlott esetében, hogy a terhükre rótt bűncselekményt, mint tettes követték el. A 61/2008. BK vélemény 8/2.d. pontja értelmében ugyanis a határozat rendelkező részében nem kell utalni arra, hogy az elkövető tettesként követte el a bűncselekményt. Ugyanezen BK vélemény 3/a. pontja értelmében pedig a

bűncselekmény minősítésekor a fordulatot arab számmal kell jelöni, ellentétben az elsőfokú bíróság által felhívott római számmal.

Tévedett azonban az elsőfokú bíróság, amikor azt állapította meg, hogy a vádlottak esetében az elbíráláskori törvény nem nyújt enyhébb elbírálásra lehetőséget. Ennek nyilván az volt az oka, hogy az első fokú ítélet meghozatalakor még nem volt kialakult a bírói gyakorlat, hogy a feltételes szabadságra vonatkozó kedvezőbb rendelkezések e körben figyelembe vehetők-e.

A cselekmények minősítése és különös részi büntetési tétele azonos. A feltételes szabadságra vonatkozó szabályok azonban enyhébbek. Az I. és II. rendű vádlott a szabadságvesztés kétharmad része, míg III. rendű vádlott, aki különös visszaeső, a háromnegyed része kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra az elkövetéskori törvény szerinti négyötöd résszel szemben.

E körben további vizsgálatot az I. rendű vádlott vonatkozásában a halmazati szabályok tettek szükségessé. Az I. rendű vádlott súlyosabban minősülő cselekményét a törvény 5-20 évig vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel rendeli büntetni. Halmazat esetén a büntetési tétel felső határa a felével emelkedik, ami az elkövetéskori törvény esetében maximum 20 év, az elbíráláskori törvény esetében maximum 25 év lehet. Így a büntetés kiszabása során irányadó középérték az elkövetéskori törvény szerint 12 év 6 hónap, míg az elbíráláskori törvény szerint 15 év, és a feltételes kedvezmény négyötöd, illetőleg kétharmad rész kitöltése után lehetséges. Ezeket együttesen vizsgálva kellett a másodfokú bíróságnak állást foglalni abban, hogy összhatásában melyik törvény ad lehetőséget kedvezőbb elbírálásra.

A kialakult bírói gyakorlat szerint ilyen esetben gondolatban mindkét törvény alkalmazásával el kell bírálni a cselekményt. Ez a konkrét esetre vonatkozó komplex vizsgálat, melynek során a büntetés kiszabásának összes feltételét vizsgálni kell. Az elbíráláskori hatályos törvényt akkor kell alkalmazni, ha az az elkövetés idején hatályos törvényhez képest összhatását tekintve, a különös részi büntetési tételt és az általános részi szabályokat nézve kedvezőbb eredménnyel jár a terheltre (BH 2012. évi 85. számú jogeset).

Az ítélőtábla álláspontja szerint a később ismertetett bűnösségi körülmények kiegészítésére is figyelemmel, a súlyosabb büntetési tétel és középérték ellenére sem indokolt a büntetések súlyosítása, így a feltételes szabadságra vonatkozó kedvezőbb rendelkezés miatt az elbíráláskori törvény kedvezőbb az I. rendű vádlottra nézve is. A II. és III. rendű vádlottak esetében az azonos rendelkezések mellett a feltételes szabadságra vonatkozó kedvezőbb szabályok miatt pedig nyilvánvalóan az elbíráláskori törvényt indokolt alkalmazni a Btk. 2. §-a alapján.

Ennek megfelelően a másodfokú bíróság a vádlottak cselekményeit a 2012. évi C. törvény (Btk.) alapján az alábbiak szerint minősítette:

Az I. rendű vádlott:

kábítószer kereskedelem büntette Btk. 176. § (1) bekezdés 2. fordulat, (3) bekezdés (tényállás 1./ pontja)

kábítószer birtoklásának büntette Btk. 178. § (1) bekezdés 3. fordulat, (2) bekezdés b) pont (tényállás 2./ pontja)

A II. rendű vádlott cselekménye:

kábítószer birtoklásának büntette Btk. 178. § (1) bekezdés 3. fordulat, (2) bekezdés b) pont (tényállás 1./ pontja)

A III. rendű vádlott cselekménye:

felbújtóként elkövetett kábítószer birtoklásának büntette Btk. 178. § (1) bekezdés 3. fordulat, (2) bekezdés b) pont, Btk. 14. § (1) bekezdés (tényállás 1./ pontja).

Az elsőfokú bíróság által értékelt bűnösségi körülmények helyesbítésre és kiegészítésre szorulnak:

A II. rendű vádlott esetében a bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomás az enyhítő körülmény.

I. rendű vádlott esetében mellőzi a halmazatot súlyosító körülményként értékelni, hiszen az a kétszeres értékelés tilalmába ütközik, mivel az I. rendű vádlottal szemben halmazati büntetés kiszabására került sor.

III. rendű vádlott esetében nem a büntetett előélet és a különös visszaesői minőség, hanem a különös visszaesést megalapozón túli elítéltség a súlyosító körülmény.

Bf.I.617/2013/20.

Valamennyi vádlott esetében további enyhítő körülmény az időmúlás és a hosszú büntetőeljárás hatálya alatt állás. Az I. rendű vádlott esetében a tényállás 2./ pontját illetően további enyhítő körülmény, hogy a bűncselekmény elkövetését megbánta.

Az így helyesbített és kiegészített bűnösségi körülmények mellett nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottakkal szemben a középértéket el nem érő szabadságvesztés kiszabásával a büntetési célokat elérhetőnek látta, annak lényeges súlyosítását a másodfokú bíróság az időmúlásra is figyelemmel nem látta indokoltnak, azok tartama a bűnösségi körülményekhez igazodó és a belső arányosságnak is megfelelnek.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a közügyektől eltiltás tartamát is, II. és III. rendű vádlott esetében annak súlyosítása nem indokolt.

Az 1978. évi IV. törvény helyett alkalmazott 2012. évi C. törvényre figyelemmel, az ítélet indokolásában hivatkozott jogszabályhelyek is helyesbítésre szorulnak:

A középértékre vonatkozó büntetés kiszabási elv a 1978. évi IV. törvény 83. § (1) és (2) bekezdése helyett a Btk. 80. § (1) és (2) bekezdése, a halmazati szabály alapja a 1978. évi IV. törvény 85. § (1) és (2) bekezdése helyett a Btk. 81. § (1) és (2) bekezdése az I. rendű vádlottra vonatkozóan. A III. rendű vádlottat érintően a különös visszaesőre vonatkozó rendelkezés jogszabályi alapja az 1978. évi IV. törvény 97. § (1) bekezdése helyett a Btk. 89. § (1) bekezdése. A szabadságvesztés kiszabására vonatkozó jogszabályi alap az 1978. évi IV. törvény 44. § (1) és (2) bekezdés, 41. § (1) bekezdés, valamint 45. § (1) bekezdése helyett, a Btk. 34. §, 36. §, 35. § (1) bekezdése. A fegyház jogszabályi alapja 1978. évi IV. törvény 42. § (2) bekezdés b/3. pontja helyett Btk. 37. § (3) bekezdés ad) pontja. A közügyektől eltiltás jogszabályi alapja az 1978. évi IV. törvény 62. § és 63. § helyett, Btk. 61. § (1) bekezdés, 62. § (1) bekezdés.

A másodfokú bíróság a vádlottakat az elsőfokú bíróság által megállapított tartamú szabadságvesztésre ítéltnek tekintette, és azt fegyházban rendelte végrehajtani a Btk. 35. § (1) bekezdés és a Btk. 37. § (3) bekezdés ad) pontja alapján.

A Be. 258. § (1) bekezdésére figyelemmel megállapította, hogy legkorábban az I-II. rendű vádlottak a büntetés kétharmad részének, míg a III. rendű vádlott háromnegyed részének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra a Btk. 38. § (2) bekezdés a), illetve b) pontja alapján.

Az elsőfokú bíróság helyesen rendelt el az I. rendű vádlottal szemben vagyonelkobzást, melynek jogszabályi alapja Btk. 74. § (1) bekezdés a) pontja, míg a II. rendű vádlottal szemben a törvény szerint járt el, amikor a felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtását elrendelte, ennek jogszabályi alapja Btk. 87. § b) pont. Ugyanakkor határozata rendelkező részében a végrehajtani rendelt határozat száma elírást tartalmaz, ezért a másodfokú bíróság határozatában megállapította, hogy a II. rendű vádlottal szemben a Fővárosi Bíróság 16.B.357/2004/43. számú ítéletével kiszabott 2 év börtön végrehajtását tekinti elrendeltnek.

Az elsőfokú bíróság a vádlottak által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról is helyesen rendelkezett, de annak végső időpontját az I. és III. rendű vádlottak esetében nem dátumszerűen jelölte meg, ezért az előzetes fogvatartás beszámításáról a másodfokú bíróság ennek megfelelően a további beszámítással

együtt rendelkezett. A beszámítás jogszabályi alapja a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése.

Az elsőfokú bíróság helyesen rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelek elkobzásáról, illetőleg az I. és II. rendű vádlottak esetében a bűnjelek lefoglalásának megszüntetéséről és azok kiadásáról.

Nem tévedett akkor sem, amikor az I. rendű vádlott esetében a kiadni rendelt forint visszatartását rendelte el a vagyonelkobzás és a bűnügyi költség biztosítása végett, ugyanakkor azt a teljes forint összegben tévesen határozta meg. Pontosan megállapítható ugyanis, hogy az I. rendű vádlottat milyen összegű fizetési kötelezettség terheli, így csupán ezen összeg visszatartása indokolt, ezért a másodfokú bíróság a 2.260.000,- forintból 1.795.000,- forint visszatartását rendelte el.

Az I. rendű vádlottnak kiadni rendelt dinárt pontatlanul jelölte meg, ugyanis az iratokból megállapítható, hogy tőle 1.000,- szerb dinárt és öt darab kétszázás címletű, összesen 1.000,- forgalomból kivont jugoszláv dinárt foglaltak le, így az ítélet tábla ennek megfelelően helyesbítette az elsőfokú rendelkezést.

Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a II. rendű vádlottnak kiadni rendelt bűnjelek közül az értékkel bírót nem tartotta vissza a bűnügyi költség biztosítása végett, hiszen a II. rendű vádlottat jelentős összegű bűnügyi költség megfizetésére kötelezte.

Bf.I.617/2013/20.

Ezért az ítélet tábla határozatának rendelkező részében megjelölt mobiltelefonokat, navigációs készüléket és netbookot a II. rendű vádlott által fizetendő bűnügyi költség biztosítására visszatartani rendelte.

Az elsőfokú bíróság a bűnügyi költségről tévesen rendelkezett. Az iratokból megállapítható, hogy 5.100,- forint bűnügyi költséget a 251. jegyzőkönyv tanúsága szerint megállapított, de azt nem vezette be a költségjegyzékbe. A vádlottakat terhelő bűnügyi költséggel összefüggésben számítási hibát vétett, valamint nem volt megállapítható, hogy mely költségtételekről állapította meg, hogy az az állam terhén marad. Ezen felül a II. rendű vádlottól lefoglalt kábítószer vegyészszakértői véleményével felmerült bűnügyi költség nem csak a II. rendű vádlottat terheli, hanem mindhárom vádlottat egyetemlegesen. Ezen felül a tárgyalás előlről kezdése folytán csak a 2012. november 12-i tárgyaláson ismét meghallgatott 1. sz. és 2. sz. tanúk útiköltségével felmerült bűnügyi költség nem terhelhető a vádlottakra, valamint a II. rendű vádlottal szemben megszüntetett bűncselekmény miatti bűnügyi költség összegét viseli az állam.

Ennek figyelembe vételével az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú eljárásban összesen 3.403.584,- forint bűnügyi költség merült, melyből az I. rendű vádlottat 750.366,- forint, a II. rendű vádlottat 1.745.213,- forint, I., II. és III. rendű vádlottakat egyetemlegesen 564.425,- forint terheli, míg 175.955,- forintot az állam visel. (Ez a rendelkezés nem érintette a III. rendű vádlottat terhelő 77.625,- forint, illetve az I. és II. rendű vádlottakat egyetemlegesen terhelő 90.000,- forint összegét.)

A kifejtettekből következik, hogy az ítéltábla a fellebbezéseket nem ítélte alaposnak, de az első fokú ítélet fellebbezések folytán felülbírált részét hivatalból a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta a Be. 372. § (1) bekezdése alapján, egyebekben pedig a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a II. rendű vádlott által 2014. február 22. napjától 2014. március 19. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította.

Szeged, 2014. március 19. napján

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke

Sefta Márta dr. sk.
a tanács tagja, előadó

Dr. Cserhádi Ágota sk.
a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.I.617/2013/20. számú és a Kecskeméti Törvényszék 3.B.338/2011/284. számú ítéletének jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2014. március 19.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke